

Radu Vancu
TWEEËNDERTIG

Vertaald uit het Roemeens door Jan H. Mysjkin

Uiteindelijk ben ik niet voor mijn dertigste gestorven.
Het leven gaf mij niet, zoals jou wel, vader, een klap op de kop
als van een verlicht rund. Ik heb mooie herinneringen
aan de laaghartige middernachtzon
die geduldig mijn hersenen verhitte,
ik kijk er onophoudelijk naar, zoals een verlamde veteraan

naar oorlogsfoto's. Ook ik had de openbaring,
meer dan eens, ik heb vrijwel alle punten
afgevinkt: een boom planten,
een kind verwekken, de openbaring hebben.
Over een maand word ik tweeëndertig, vader, ik leef nog, ik ben
gelukkig,
niets van wat ik heb beleefd was in overeenstemming

met wat me op mijn achttiende levenswaardig leek. Dat amuseert mij,
verder amuseren mij nauwgezette zelfmoordenaars
en perfect geordende dingen.
Mocht een bulldozer me tot pulp rijden,
dan zou mijn enige zorg zijn dat mijn overschot,
het stoffelijke, goed wordt geëffend.
